

Ze spisů je patrné, že nedoplatky pojistného přihlásil vedoucí úředník okresní nemocenské pojišťovny v U., připojiv »výpis z běžného účtu«, opatřený podpisy dvou úředníků účtárny. Účtárna okresní nemocenské pojišťovny není vůbec jejím orgánem podle § 31 cit. zák. Zákonným zástupcem okresní nemocenské pojišťovny není ani její vedoucí úředník sám o sobě a proto není oprávněn za ní jednati (srov. Sb. n. s. č. 12.000). Nelze proto listiny, podepsané úředníky účtárny nemocenské pojišťovny resp. jejím vedoucím úředníkem, uznati za listiny vydané od nemocenské pojišťovny platným způsobem a podávající náležitý doklad o jejich veřejnoprávních nárocích. Právem tedy soud první stolice nepřiznal okresní nemocenské pojišťovně v U. práva k přednostnímu zákonnému uspokojení z výtěžku dražebního prodeje nemovitostí.

Čís. 14642.

Predpokladom pôsobnosti pracovného súdu podľa § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. je pracovný pomer medzi stranami sporu.

(Rozh. z 24. X. 1935, Rv III 270/34).

Žalovaný Jozef U. bol majiteľom parnej mláčačky, ktorou za odmenu roľníkom mlátil obilie. Dňa 24. augusta 1931 mlátil u Imricha a pri mlátení pomáhala aj žalobkyňa, ktorú najala k práci manželka Imricha H. Pri práci utrpela žalobkyňa úraz a pretože nebola poistená proti úrazu u Slovenskej pokladnice pre hospodárskych robotníkov, nedostalo sa jej náhrady za utrpený úraz; žalobou proti majiteľovi mláčačky Jozefovi U. domáhala sa náhrady jej vzniklej škody, proti čomu sa tento bránil tým, že žalobkyňu k práci nezjednal on, ale manželka Imricha H.

Všetky tři stolice vyslovily, že žalobný nárok je důvodem po práve, Na j v y š š í s ú d z t ý c h t o d ō v o d o v:

Bezdůvodnou je námitka, že spor patří před soud pracovní, neboť je zjištěno, že žalobkyně byla najata k práci vlastníkem stroje a tak není žalobkyně se žalovaným v poměru služebním nebo pracovním a tím chybí základní předpoklad působnosti pracovního soudu označený v § 1 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n., t. j. pracovní poměr mezi stranami r o z e p ř e.

Čís. 14653.

I. Prípustnosť exekúcie proti majiteľovi súkromnej nemocnice s právom verejnosti na pohľadávky prisluchajúce mu za liečenie v takejto nemocnici.

II. Exekventovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa o prejave okresného úradu, podanom v smysle čl. XI č. 2 zák. č. 123/1923 Sb. z. a n.

(Rozh. z 26. X. 1935, R III 626/35.)

Vymáhajúca veriteľva v exekúcii, vedenej proti drovi B., majiteľovi súkromnej nemocnice, navrhla medzi iným zabavenie pohľadávky 250.000 Kč, ktorú mal exekút za liečenie poskytované v jeho nemocnici.

Súd prvej stolice žiadosti vyhovel, rekurzný súd ju zamietol. Dôvody: pohľadávka 250.000 Kč nie je osobnou pohľadávkou dlžníka dra B., ale nemocnice dra B. za nemocničné liečenie. Zo sdelenia krajinského úradu v Bratislave je patrné, že tejto nemocnici bolo udelené výnosom ministerstva zdravotníctva právo verejnosti. Ide tedy o ústav, vyhlásený výrokom administratívneho úradu za verejný, a k pojmu nemocnice patrí, že ústav tento je aj všeužitočný. Podľa čl. XI. č. 2. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. môže byť exekúcia proti takému ústavu povolená len na také majetkové čiastky, ktoré možno použiť k uspokojeniu vymáhajúceho veriteľa bez ujmy verejných záujmov, ktoré prislúcha ústavu hájiť. Ponevác podľa vyjadrenia okresného úradu v P. nemohla by byť prevedená exekúcia na hore uvedenú pohľadávkú bez toho, že by provoz ústavu nebol ohrozený, musel byť návrh na zabavenie pohľadávky zamietnutý.

Najvyšší súd usnesenie rekurzného súdu rozviazal a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol. Dôvody:

Pokud dovolací rekurs tvrdí, že ochrana čl. XI., č. 2. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. se nevztahuje na nemocnici žalovaného, poněvadž tento jest soukromníkem, je na omylu. Ochrana tato se poskytuje ústavu pro jeho veřejný prospěch, nikoli majiteli a o takový veřejný prospěch tu případně běží, když exekuční návrh se může dotýkati nemocnice dlužníka, jejíž části bylo podle zákona č. 98/1930 Sb. z. a n. přiznáno právo veřejnosti.

I když nařízení ministerstva spravedlnosti ze 6. května 1897 č. 78 ř. z., vydané podle čl. XLI. zák. č. 78/1896 ř. z. nemá platnosti pro oblast Slovenska a Podkarpatské Rusi, poněvadž ani citovaný zmocňovací zákon jí nemá, nelze je přece — hledíc k okolnosti, že článkem XI. č. 2. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n. byla vlastně recipována ustanovení § 15 ex. ř., platného v západní části Republiky, pro Slovensko a Podkarpatskou Rus — jednoduše přehlížeti, zejména pokud jde o jeho část, interpretující § 15 ex. ř. a to již proto, že pochází od redaktorů ex. ř. Podle § 2. odst. 1. tohoto min. nař. jsou však mezi ústavy, které podle citovaného § 15 ex. ř. mohou býti prohlášeny za veřejné a obecně prospěšné, zvlášť uvedeny i nemocnice s o u k r o m é .

Mimo to počítá i § 67 zák. čl. XIV:1876, jednající o nemocnicích, výslovně i s případem, kde veřejné nemocnice patří soukromníku.

Čl. XI. č. 2. zák. č. 123/23 Sb. z. a n. mluví sice o prohlášení ústavu za veřejný a všeužitečný a část nemocnice žalovaného byla prohlášena pouze za veřejnou, ale hledíc k tomu, že každá nemocnice je již o sobě ústavem všeužitečným, jsou dány v tomto ohledu předpoklady pro ochranu, poskytovanou citovaným zákonem místem i pro část nemocnice žalovaného, jež byla prohlášena za veřejnou.

Ale právem si stěžuje dovolací rekurentka, že rekursní soud rozhodl o rekursu žalovaného zvlášť na základě jím předložených výkazů a vyjádření okresního úradu v P. podle čl. XI. zák. č. 123/1923 Sb. z. a n., aniž poskytl vymáhající věřitelce možnost k vyjádření o nich, zejména

když tato tvrdí, že výkazy ony neodpovídají skutečnosti, nehledíc k tomu, že žalobkyně má právo ono prohlášení okresního úřadu instanční cestou napadnouti.

Vyjádření toto bylo v souzeném případě tím nutnější, když dle ověřeného vyhotovení výměru Zemského úřadu v Bratislavě — jež dlužník předložil k dokázání okolnosti, že jde o nemocnici, již bylo uděleno právo veřejnosti — plyne, že toto právo nebylo uděleno celé nemocnici dlužníka, ale pouze její třetí třídě se 60-ti lůžky.

Bude tedy nyní na rekursním soudu, aby vyjádření toto vymáhající věritelce umožnil, případně z něho plynoucí další potřebné zařídil a pak ve věci znova rozhodl.

Čís. 14654.

Z úmluvy, že kupiteľ znáša dávku z prírastku hodnoty, nadobudol predavateľ oprávnenie domáhať sa na kupiteľovi, aby zaplatil dávku priamo príslušnému úradu.

V prípade, že kupiteľ smlouvou prevzal záväzok na zaplatenie dávky z prírastku hodnoty nehnuteľnosti, môže sa predavateľ domáhať na kupiteľovi splnenia tohoto záväzku ihneď, len čo táto dávka bola predpísaná. Povinnosťou predavateľa je v takomto prípade, aby učinil všetko, čo je nutne potrebné v záujme kupiteľa, ktorý splnenie tohoto záväzku smlouvou prevzal.

(Rozh. z 29. X. 1935, Rv III 770/34.)

Žalovaní kúpili od žalobníkov nehnuteľnosti a bolo smluvené, že dávku z prírastku hodnoty nehnuteľnosti majú zaplatiť žalovaní kupitelia. Keď to však títo neučinili, vyrubil obecný úrad túto dávku žalujúcim predavateľom a viedol proti nim aj exekúciu pre túto dávku.

Súd prvej stolice vyhovel žalobe a uložil žalovaným, aby za 15 dní predložili žalobníkom úradné vysvedčenie o tom, že dávku z prírastku hodnoty nimi kúpenej nehnuteľnosti ako aj exekúčné útraty za žalobníkov zaplatili a že exekúcia proti týmto vedená bola zrušená, ináč aby tieto sumy zaplatili do rúk žalobníkov.

Odvolačí súd tento rozsudok potvrdil s tom zmenou, že žalovaní majú vyhovieť svojej eventuálnej platebnej povinnosti platením nie do rúk žalobníkov, ale obecnému úradu.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu rozviazal z dôvodov tu v úvahu neprichádzajúcich, vyslovil však pri tom v dôvodoch svojho rozhodnutia:

Podľa žaloby domáhali sa žalobníci zaviazania žalovaných rozsudkom, aby za 15 dní pod exekúciou predložili úradné vysvedčenie o tom, že dávku z prírastku na hodnote majetku zaplatili a že exekúcia proti žalujúcim stranám vedená je zrušená, v opačnom prípade aby zaplatili žalobníkom túto dávku s príslušenstvom. Vo svojom »skutok ustáľujúcom« spise uviedli žalobníci, že žalovaní môžu tento svoj záväzok splniť u obce. Žiadali tedy žalobníci, aby žalovaní v dôsledku svojho smluv-